INFILTRATS PER DÉU I LA PÀTRIA

Policies amb banderes sindicals ataquen els sindicalistes

He entrat a casa amb la bandera de la CGT i la sogra ha caigut rodona al passadís. Cinc hores a Urgències. Li tenim dit: "*el Jose* —explica la seva filla— *es de los buenos, si lo ves vestido de pordiosero o de obispo es para salvar a los buenos, te lo juro*"... Però ella sempre cau rodona al passadís.

Jo no sóc el policia armari de moda, exemplar atlètic i ari, jo sóc com els d'abans: baixet, moreno i cara de mala llet —que va molt bé per a disfressar-se. A més, jo volia ser actor... De fet, de jove ho vaig intentar i vaig arribar a actuar en alguna companyia de barri. Ho feia bé, però, amb la cara que tinc, em donaven els papers de dolent i jo volia fer de bo; per això vaig deixar els escenaris i em vaig fer mosso, és clar.

Porto vint anys fent d'infiltrat i els comandaments em tenen confiança. Sóc caporal. Encara orgasmo, però, com si fos el primer dia, quan un dolentot em diu "company", és el meu Oscar particular. Hi ha pocs serveis tan gratificants com anar del braç d'un d'aquests "companys", que t'acaba de pagar una cervesa, i, de sobte, en rebre l'ordre, llençar-lo a terra, fotre-li tres hòsties i emmanillar-lo. La cara que posa el "company". És un acte de servei collonut. Aquesta última vaga ha estat collonuda.

EN NETANYAHU TÉ UN PROBLEMA

El desgraciat es queda sense aliances a la Kenésset

El malparit de Netanyahu s'està carregant la Franja de Gaza, Cisjordània i,a més de Palestina, mig Orient Mitjà. Ja li quedaven pocs enemics al seu voltant (per fi tothom l'estimava), però, de sobte, s'ha quedat sense bales. En el seu cas, sense la presidència d'Israel. Deixar de ser president, per a Netanyahu, no és simplement quedar a mans dels palestins (tan de bo!), representa també haver d'anar a judici i enfrontar-se a una petita part (però, alhora, immensa en si mateixa) dels crims dels que se l'acusa.

I encara més: el merdes de Netanyahu, com el seu cosí germà Trump, s'ha cregut —des de petit— que era l'elegit, el messies redemptor de les rates sionistes, i tindrà un disgust del grossos quan es vegi emmanillat i menyspreat també per aquestes —a més, lògicament i per raons radicalment diferents, pels jueus *de debò*.

Magnífica ha estat la reacció dels grups palestins, que han renunciat a tot honor i tota glòria, tot acceptant una coalició amb Eisenkot, el cap de l'oposició i un maleït ex-*ramatcal* de les Forces Genocides d'Israel, sense demanar res a canvi. Amb el futur de Netanyahu en tenen prou.

Una lliçó de saviesa (potser una miqueta hermètica) impossible en altres parts del món; com a Catalunya, per exemple.